

ЛЕГЕНДА ЗА КОЛЕДНАТА ЕЛХА

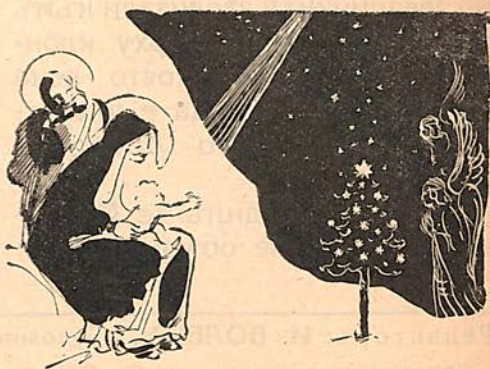
Презъ светата нощъ, когато се родилъ въ Витлеемъ Спасителътъ, радвали се не само овçarитъ — на които ангелъ Божи възвестилъ раждането — не само тримата източни мъдреци — на които звездата показала за станалото чудо — но и полскитъ цвѣтя и дървета, които растели близо до пещерата, дето лежалъ Младенецътъ Иисусъ пазенъ отъ ангели. Всички тѣзи цвѣтя и дървета искали да видятъ Младенеца, за да Го поздравятъ — затова се навеждали и поглеждали въ пещерата, която се превърнала въ Божи храмъ. Клони, листи, цвѣтя — всичко зашавало, зашумѣло, затрепкало; този трепетъ изразявалъ, сжщо като човѣшка молитва, радостъ и благодарностъ къмъ Твореца.

Най-добре се удало на три дървета, които били предъ самата пещера, да погледнатъ въ пещерата и да видятъ спящия Младенецъ; тѣ били стройна палма, маслиново дърво и проста зелена елха. Радостниятъ трепетъ на тѣхнитъ клонки и листа ставалъ все по-шумливъ и накрай се превърналъ на думи. „Да идемъ да се поклонимъ на Младенеца — казала палмата на маслината — и да Му поднесемъ нашитъ дарове!“ — „Вземе-

те и мене съ себеси!“ — тихо и скромно прошепнала елхата. Дветъ горди дървета изгледали презрително скромната си сестра. Палмата казала: „Защо? Какво би могла ти да предложишъ на Божествения Младенецъ? Ти имашъ само остри като игли листи; даже сълзитъ ти сж воняща смола“.

Бедната елха смутено отстъпила назадъ, едва осмѣлявайки се да хвърли още единъ плахъ погледъ къмъ прекрасния Младенецъ, Който лежалъ въ яслитъ окръженъ отъ сияйна свѣтина. Но единъ отъ ангелитъ, които пазели Иисуса, чулъ разговора на дърветата, чулъ суровитъ думи на палмата, съжалилъ се надъ бедната елха и решилъ да ѝ помогне.

Палмата взела най-хубавия листъ отъ своя върхъ и го

Ил. Петровъ